

Fakta om Vikingatiden

Vikingatida handel *Från järnåldern till tidig medeltid*

Andra häften i serien behandlar:

1. Vikingatida mynt
2. Vikingatida mått & vikt
3. Lag och rätt på vikingatiden
4. Vikingatida handel
5. De första danska och skånska städerna
6. Resor och transporter under vikingatid och tidig medeltid
7. Vikingatida idrott, lek och dans
8. Kungamakt, hövdingar och ting
9. Tempel, offerlundar och kärr
10. Fria män under vikingatiden
11. Fria kvinnor under vikingatiden
12. Barn under vikingatiden
13. Bryten och trälar under vikingatiden
14. De äldsta källorna om Skåne
16. Dansk och skånsk järnålder-keltiska kontakter
17. Järnålderns och vikingatidens guld- och silverskatter
18. Romare och germaner
19. Kristnandet av Skandinavien
20. Kalendern
24. Skånsk drama; Erik Ejegod till slaget vid Foteviken
30. Sigtunaannalerna
31. Vitaliebröderna – Östersjöns medeltida pirater

Författare: Karl-Fredrik Wasén

Grafisk form & produktion: Danny Bengtsson

Illustration karta: Danny Bengtsson

© Foto sid: 1, 2, 3, 4, 7, 9, 10, 12, 14, 23 och 24 Fotevikens Museums Bildarkiv.

Övriga foton från Wikimedia.

© Fotevikens Museum 2011

Vikingatida handel

En kort presentation av handeln under järnåldern (500 f.Kr.-700 e.Kr.) och fram till tidig medeltid (1100-talet).

HANDEL UNDER JÄRNÅLDERN

”De tillåter handelsmän att komma in i landet, men mera för att få tillfälle att sälja sitt krigsbyte än därför att de har någon önskan efter importvaror. Inte ens hästar, som gallerna är utomordentligt förtjusta i och skaffar sig till höga priser, bryr sig germanerna om att köpa utifrån. I stället använder de dem som uppfödas inom landet, små och fula djur, som de genom daglig övning och dressyr lyckas förmå att uthärda de hårdaste mödor.”

Caesar: De galliska krigen, översättning Åke Fridth 1963.

Publius Cornelius Tacitus (55-120 e.Kr.) verk *Germania* är den mest kända äldre källan till germanerna i Tyskland och Skandinavien.

”Besittningen och bruket (av silver och guld) bryr de sig icke så mycket om. Man kan hos dem se silverkärl, som givits i present åt deras sändebud och hövdingar, vara föremål för samma ringaktning som lerkärl. Dock sätta de närmast oss boende på grund av handelsförbindelserna värde på guld och silver, och vissa av våra myntsorter taga de för goda och utvälja; de längre in boende betjäna

sig på det mera enkla och gammaldags sättet av varubyte. Vad pengar beträffar, så taga de gärna gamla och sedan länge bekanta sorter: serrati och bigati (denarer med sågad rand och med ett tvåspann i prägel). De söka också mera efter silver än efter guld, icke på grund av någon förkärlek för silver (icke av känslökäl), utan därför att en mängd silverpengar är bekvämare i bruket för dem som köpa allehanda billighetsvaror.”

*Citatet från Tacitus är från 100-talet e.Kr.
Tacitus kap 5 i Per Perssons översättning.*

Redan på bronsåldern inleddes en livlig handel mellan Skandinavien och Medelhavsländerna.

Vi har den så kallade ”bärnstensvägen” från 1500-talet f.Kr., arkeologerna har kunnat genom fynd följa bärnstensens färd genom Europa från Danmark till Medelhavet.

Efter andra puniska kriget 219 f.Kr. blev Rom en stormakt som efterhand kontrollerade stora områden kring Medelhavet. Med Julius Caesars (100-44 f.Kr.) erövring av Gallien på 50-talet f.Kr. kom romarna fram till Rhen. Denna medförde intensivare handel

mellan Skandinavien och Rom, utbytet innebar även att skandinaver tog krigstjänst i romerska hären.

I Danmark har man hittat full vapenutrustning för en hel division soldater. Härförarna hade guldbeslag på rustning och sköld, officerarna silverbeslag och meniga hade järnbeslag.

Guld var ett populärt betalningsmedel eftersom det var sällsynt, värdebeständigt, oförstörbart, lättbearbetat och mytiskt. Det mesta guld i Skandinavien på denna tid kom från det romerska imperiets skattkammare. Guld utformades oftast som vackra smycken. Brakteater var ett av de populäraste och bildmässigt mycket uttrycksfulla guldsmyckena. Först var de kopior på de medaljer som romerske kejsaren delade ut som gengävor. Därefter, ca 400-500 e.Kr., präglades brakteater med nordiska motiv.

En Konstantin den stores Solidus.

Främst importerades romerska guldmünt (solidi) och silvermynt (denarer). De flesta romerska guldmünt har hittats på Öland. En solidus räckte till mat och husrum för en romersk soldat under ett år. Den romerske soldaten tjänade 5 solidi per år, mycket pengar för en skandinavisk legosoldat.

Via Gotland exporterades under järnåldern slavar till romarrikets storgods, hudar till de romerska legionärernas kläder, pälsverk, ull, hästar, bärnsten och järnföremål. Även lyxvaror som bronskär, vinskopor, glas och denarer importerades under järnåldern via Gotland.

På 500-talet anlades båtgraven i Augerum, Blekinge, med fynd från Helgö, Rhenlandet och östra England. Detta tyder på tidiga handelskontakter.

Man har hittat ett ringsvärd i en kammargrav för krigare i Orsoy, Rhenlandet, Tyskland från 538 som troligen importerats från Skandinavien.

I Grobin i Lettland anlade svearna en koloni kring 650. Staden blev en viktig exporthamn för varor från Ryssland som silver, hudar och skinn. På vikingatiden var silverhandeln större än handeln med guld.

Handeln med det romerska riket var betydande, gävohandel med romerska lyxföremål var den vanligaste formen för handel. Det lönade sig inte för de som bodde långt från den romerska gränsen, Limes, att importera romerska bruksföremål. Dryckeskärl av glas eller brons var däremot populära importvaror. Även vapen och rustningar samt silver och bronsföremål från romarriket har hittats i Norden.

Byteshandel var vanligast under denna tid. Många fynd av läderbearbetningsverktyg som krumknivar, nålar och pryglar avslöjar att

lädervaror var en viktig exportprodukt. Romerska soldater behövde köpa läder till personlig utrustning och till tält.

Skandinavien påverkades av kontakterna med det romerska riket. Språket latin och den julianska kalendern inlånades när länderna kristnades.

Före vikingatiden fanns, förutom Helgö, inga riktiga handelsorter i Skandinavien, än mindre städer. Handel liksom hantverk bedrevs i de större gårdarna och vid lokala marknadsplatser. Marknadsplatserna frekventerades oftast om sommaren och saknade därför permanent bebyggelse vid denna tid.

VIKINGATIDEN

”Over Danmark regjerede paa den Tid Kong Harald Gormsøn med Tilnavn Blaatand. Kong Harald var paa Haløre om Sommeren, ledsaget af et stort Følge. Af Kongens Hofsinder nævnes to, Brødrene Sigurd og Harek. Disse gik uafbrudt omkring paa Markedet, i den Hensigt at kjøbe den fortrinligste og største Guldring de kunde faae. De kom omsider hen i en meget vel indrettet Bod, hvor der sad en Mand, som tog vel imod dem, og spurgte, hvad de ønskede at kjøbe. De svarede, at de ønskede sig en stor og god Guldring,

hvorpaa han sagde, at der var en god Deel at vælge iblandt. De spurgte ham nu om Navn, og han kaldte sig Holmgeir hin Rige. Han fremtog nu sine Juveler, og viste dem en tyk Guldring, som var en meget stor Kostbarhed; men han satte saa høj en Priis paa den, at de syntes ingen Udveie at see til, strax paa Stedet at faae tilveiebragt saa meget Sølv, som han forlangte, og bad ham derfor at holde den dem tilgode til næste Dag, hvilket han ogsaa lovede. Med saa forrettet Sag gik de nu bort, og denne Nat forløb”

Färingesagan i CC Rafs översättning.

Om tinget och marknaden på Brännöarna (900-tal) skriver Laxdöla-sagan:

”Att begiva sig till denna sammankomst (tinget) ansågs för en nöjesresa, ty dit kommo män från alla länder vi har kunskap om ...Också för att besöka en köpstämman för man dit. Mötet var talrikt besökt. Där var mycken förlustelse, med dryckeslag, lekar och nöjen av alla slag. Några ärenden av vikt förekommo icke...Hoskund såg, att tvärsöver boden var ett förhänge. Gille (köpmannen) lyfte på

förhänget, och Hoskuld såg då, att innanför sutto tolv kvinnor. Gille sade, att Hoskuld skulle gå dit bort och se, om han ville köpa någon av kvinnorna. Hoskuld gör så. De sutto alla i rad tvärs över boden. Hoskund betraktade noga kvinnorna. Han såg en, längst bort i kanten av förhänget. Hon hade dåliga kläder, men hon var vacker, såvitt han kunde se.

Hoskuld sade ”Vad kostar kvinnan, om jag vill köpa henne?”

”För henne betalar du tre marker silver,” svarade Gille.

”Det tycks mig,” svarade Hoskuld, ”att du har satt ett bra högt pris på trällkvinnan. För tre marker kan man få tre stycken.”

Da de kommet omtrent midt paa Rejsen, stødte de paa Vikinger.

Kjøbmændene, som drog med dem, forsvarede sig mandig og sejrede i første angreb; men i det andet blev de overvunnet og overvældet af samme Vikinger, saa at disse tog Skibene og att, hvad de havde, od det var med Nød og næppe, at de kunde vade iland og slippe bort. Der mistet de da baade de kejslerlige gaver de skulde ha bragt til Sverige, og deres Ejendom, med Undtagelse af de lidet, som de kunde træffe til at gribe, den Gang de sprang fra Borde, og føre med sig. Bland annet 40 Bøger, som de havde samlet til Gudstjenesten, de faldt i Røvernes Hænder.

Med stor Besvøelighed rejste de den meget lange Vej til Fods, og hvor de traf sig saa, satte de paa Baad over de mellomiggende Vande og naaede endelig til dette riges havn, Bjørkø. Her blev de godt mottaget af Kongen, som hed Bjørn.“

Rimbert: Anskars liv kap 9-10, i PA Fengers översättning 1926.

“Wulfstan sagde at han rejste fra Hedeby, at han var i Truso på syv dage og nætter, at skibet hele vejen gik under sejl. Vendland var på hans styrbords side, og til bagbord havde han Langeland, Lolland, Falster og Skåne. Disse lande hører alle til Danmark. Så havde vi Bornholm til bagbord, og de har deres egen konge. Så efter Bornholm havde vi de lande som hedder først Blekinge, Møre, Øland og Gotland til bagbord, og disse lande tilhører sveerne. Og vi havde Vendland til styrbord hele vejen til Wislas munding. Wisla er en meget stor flod som adskiller Witland fra Vendland.”

Fra indskydelser i oldengelsk översættelse af Paulus Orosius: Historiarum libri VII adversus paganos, til brug for den engelske kong Alfred, slutn. 800-tallet. Overs. Niels Lund Ottar og Wulfstan; to rejsebeskrivelser fra vikingetiden. Roskilde 1983.

Wikipedia skriver om disablot:

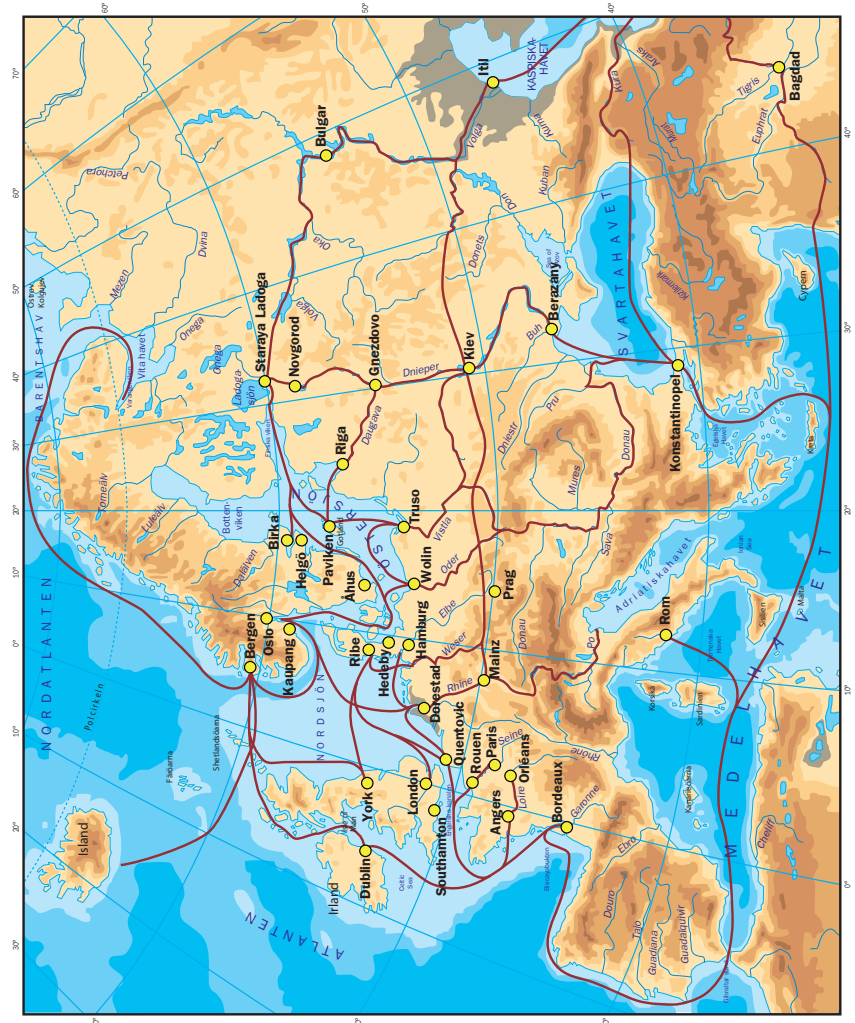
”I samband med det årliga disablotet i februari sammankallades distinget – ett rådslag från förkristen tid som överlevde asadyrkan. Under medeltiden hölls förhandlingarna vid kyndelsmässan i början

av februari. I anknytning till överläggningarna kom handelsmän från när och fjärran, och träffen blev med tiden Sveriges viktigaste marknad. Årstiden gjorde det möjligt att frakta varorna. Sjöar och åar var tillfrusna och utgjorde gott underlag för slädarnas medar. På distinget, som på andra samtida varumässor, bytte skinn, pälsverk, nersaltad fisk och kreatur ägare. Det var även populärt att förlova sig och till och med gifta sig under marknadsdagarna.

”Tillgången på extraordinära varor för uppvisning och för gåvor var en av de viktigaste förutsättningarna för vikingatidens politiska system, något som tvingade kungarna till att underhålla kontakterna med fjärran länder. Ytterligare en viktig aspekt med de långväga kontakterna var att de öppnade en möjlighet för nya idéer hos kungarna, bl.a. hur kungamakten skulle byggas och utövas.

Under tidig vikingatid växte tre handelsorter med stadsliknande karaktär upp: Ribe, Hedeby och Birka. Under vikingatiden c:a 800-1100 utökades handeln med övriga Europa och även med det arabiska kalifatet.

Vikingskeppen gjorde det möjligt att frakta laster av nordiska

På vikingatiden var Skandinavien centrum för ett omfattande handelsnätverk. Vikingarnas oceangående fartyg gav dem herraväldet över nordvästra Europas sjövägar, medan mindre och lättare fartyg möjliggjorde att de kunde ta sig uppför floderna i Ryssland, Central och Östeuropa på väg till Konstantinopel för att bedriva handel. På vägen bedrevs även handel med de lokala stammar som kontrollerade de stora landsväga handelsruterna i Centralasien. Skandinaviskt råmaterial byttes mot silver och lyxvaror som silke, kryddor, honung och vin. I Centraleuropa var det speciellt glas- och lergods samt frankiska svärd som var begärliga varor.

varor som pälsverk, bärnsten, valrossbetar, jaktfalkar, vax, honung och starka rep av sälskinn. De hade utvecklat ett fraktskepp för handelsvaror, knarren, med hög lastkapacitet. De största, typ Haithabu III uppkallad efter fyndplatsen, kunde ta max 40 ton last. Som utbyte fick vikingarna salt och lyxvaror som siden och silvermynt.

På Gotland fanns föga förvånande vikingatidens viktigaste exporthamnar till Bysans och kalifatet. Här har man även hittat de flesta arabiska silvermynten i Sverige.

Från Hedeby marknadsfördes exempelvis frisiskt salt och textilier, frankiskt glas, keramik, vapen, kläde, irländska smycken och engelsk ull. Lokalt tillverkade glaspärlor och textilier, hudar och skinn, valrossbetar, svenskt järn, bärnsten, gotländska smycken, kristall och pärlor från Svarta havet, bysantinska varor och inte minst silver marknadsfördes också. Det fanns även två handelsvägar från Mälardalen, den ena över Östergötland och Vättern, den andra via Västergötland och Väneren till västkusten. Den senare kontrollerades av lokala eller regionala hövdingar och resande fick betala tull eller

skyddsavgift för att behålla hälsan.

De arabiska silvermynt som har hittats i Västergötland tyder på att landskapet hade rikliga handelskontakter med kalifatet i Bagdad. Handeln med begärligt silver gick från gruvorna i Asien västerut över Östersjön till Gotland. Och även västerut till den silverfattiga Franken för att stöpas om till frankiska mynt.

Det fanns tre slags valutasystem som fungerade parallellt; ett av dem var byteshandel.

Det andra var betalning i silvermynt som utvecklades både i öst och väst. Kungar och hövdingar ville demonstrera sin domvärjo genom att slå egna mynt...

Plundrande vikingar rövar bort kvinnor och barn för att sedan sälja dem som slavar. Målning av Evariste-Vital Luminais (Nantes, 1822 - Paris, 1896).

Legenden om hövdingen Bäreke, som styrde över Brännöarna på västkusten, talar om en man som blev rik på fiske, handel och sjöröveri. Han tog bra betalt av resande för passagen i lederna som gick förbi. Stundom dök väpnade följen upp som själva ville överta inkomsterna, sådana tvister gjordes inte upp på tinget, utan med vapenmakt.

Från Hedeby var den viktigaste exportvaran slavar, men även frankiska svärd. Det antas att många slavar i halsjärn fick bära en tung last av skinn, svärd och andra varor innan de såldes på slavmarknaden i Bysans eller kalifatet. Var slaverna inskaffades är okänt, men det kunde vara fråga om krigsfångar. England, Irland och Frankerriket nämns i källorna som ursprungsland för några slavar, men flertalet kom troligen från slavernas land. Källor talar om en vikingatida slavhandel i Ryssland av stor omfattning. Förmodligen fanns även direkta infångningsexpeditioner. Kanske hjälpte lokala hövdingar till med slavhandeln.

Priset på en slav kring 900 e.Kr. var 50 gram guld i södra Europa, och 150 gram guld i kalifatet. De lokala hövdingarna skulle ha en andel av förtjänsten. Slavar var skrymmande och man uppskattar

Vikingaskatt i silver, finns att beskåda på Rijksmuseum van Oudheden (Leiden Museum), Holland.

att det i genomsnitt bara gick att transportera 5-6 slavar per skepp.

Sjöresor var den snabbaste vägen att resa. Adam av Bremen skriver att en resa från Skåne till Sigtuna tog 5 dagar (kring 1060 e.Kr.) medan en resa landvägen tog en månad.

Fynden avslöjar vikingatida handelsvägar. Artefakter av extraordinär kvalitet tillverkade i England eller Irland dyker upp i Skandinavien på 700-talets slut. Ett exempel är det korsformade silverföremål med blå glasinläggning från brittiska öarna vilken kan ha tillhört en bok, ett juvelskrin eller en hästmundering. Ett annat exempel är frisisk keramik.

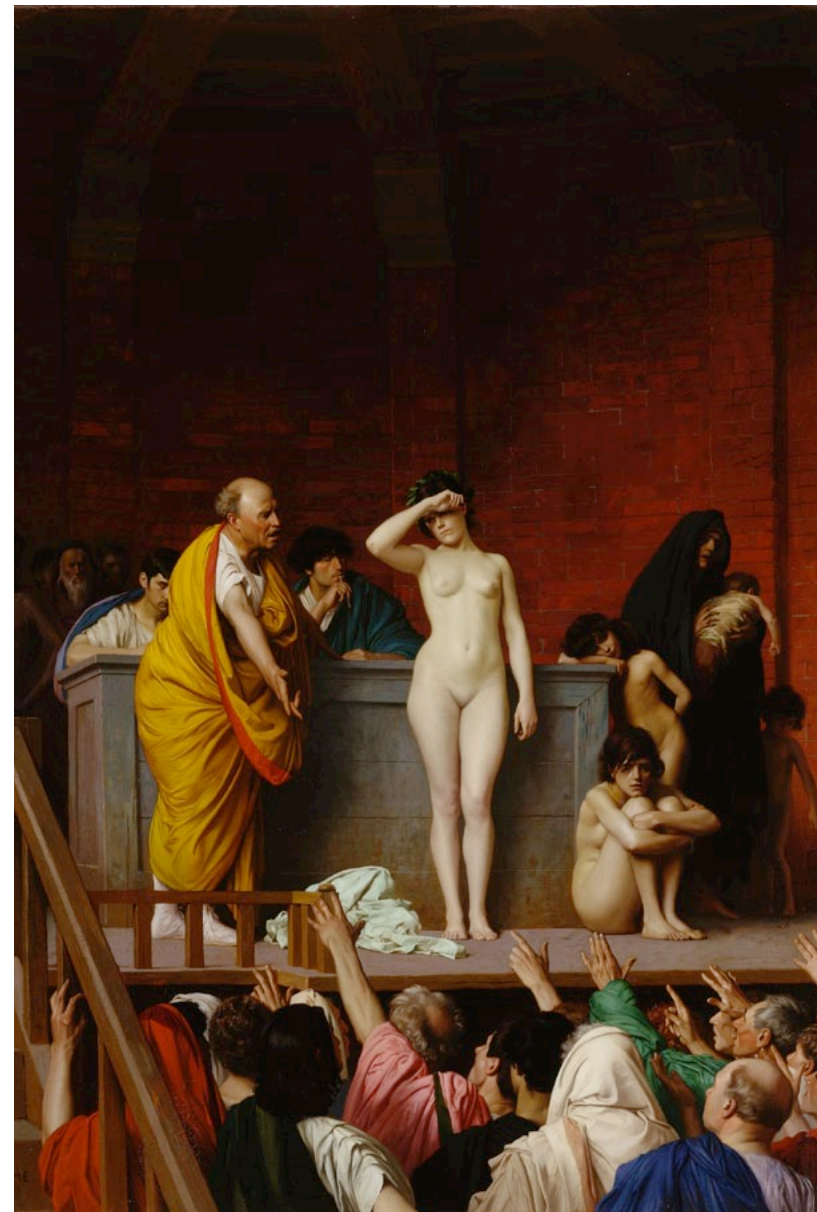
Exempelvis Bornholm hade en nyckelposition inom vikingatida handel och Sorte Muld-ortens hövding var mycket betydelsefull. Wulfstan skrev på 800-talet att Bornholm hade en egen kung och fynden visade att ön hade väletablerade handelskontakter västerut. I slutet av 800-talet drabbades Bornholm av en ekonomisk kris och Sorte Muld-orten blev efter det bara en skugga av sitt forna jag.

Efterfrågan på silver ökade på 900-talet, fler och fler handelsmän från Östersjöområdet vände sig österut mot Ryssland och kalifatet.

Islamiska vikter infördes i Östersjöområdet baserat på islamiskt silver för att garantera omfattande framtida handel.

Marknadsplatser växte fram på 800-900-talet, ofta säsongbetonade och endast öppna under den varma årstiden. Köpmän från många länder samlades här för att sälja eller köpa skinn, järn, hantverksprodukter som korgar, guld och silversmycken, tunnor och keramik samt matvaror som ost, torkat eller rökt kött och fisk. ”I hans (Erik Ejegods) Tid kom Folket, der saa længe havde lidt Nød som Følge af Dyrtiden, atter paa Fode, og Kornet som nu betimelig Regn, trivedes nu igjen, ja, medens han stod for Styret, var der saa stor Overflod paa Markerne, at en Skjoepe Korn, likegyldigt hvilken Slags, kunde købes for en Penning.”

Saxo Grammaticus c:a 1200.

Titel: Slav auktion eller slav marknad i Rom. (1884)

Konstnär: Jean-Léon Gérôme (1824–1904)

” Klerkon tyckte, att Thorolv var för gammal till att vara träl och att han icke dugde till att arbeta, och dräpte honom därför, men gossarna tog han med sig och sålde dem till en man vid namn Klerk; han fick en vacker bock för dem. En tredje man köpte Olav för en god rock eller kappa; han hette Reas, hans hustru hette Rekon och deras son Rekone. Där var Olav länge och blev väl behandlad, och bonden tyckte mycket om honom ”

Snorre Sturlasons Heimskringla; Olav Trygvasons saga kap 6.

PRISER 600 E.KR.

Jeg har eftersat vore tidligste lovkoder fra 600-1000 tallet e.Kr. for at finde frem til købekraften af en guldsilling.

1 guldsilling kan i 6-700 tallet e.Kr. købe én af følgende enheder:

- 1 stk. kvæg
- 1 føl
- 1 kalv
- 4 får
- 5 væddere
- Uld fra 12½ får
- 1/50 - 1/60 af 1 walisisk træl

Brugen af møntenheden “mark guld” forekommer allerede i fredsaftalen fra år 878 e.Kr. mellem Kong Alfred den Store, lokalkonge af Wessex år 871-899 e.Kr. og den danske Kong Guthorm (Guðrum cing). På dette tidspunkt er det gamle pengesystem med guldsillinger og sølvpenge derfor brudt sammen. 1 guldsilling er midten af 900 tallet e.Kr. blev devalueret fra i 6-700 tallet e.Kr. at kunne købe 4 får, til kun at kunne købe 1 får; en devaluering på hele 75%.

Fordi vi her havde interesse i hvad købekraft 1 træl havde, og antager vi at trællens wergeld på 50-60 guldsillinger nogenlunde afspejler en handelspris, da svarer 1 træl til 50-60 stykker kvæg eller

Kontinentala slavpriser

Silver	Guld	Pris	Årtal, Plats	Kommentar
	45 g	12 s silver	725 Milano	Gallisk pojke
	47,25-69,3 g	Oxar och guld värda 21 s silver	763, Chuisi Italien	Kvinna med barn
306 g	25,5 g	30 s Guld (för två slavar)	807 Como	2 lokala "infantoli"
408 g	34 g	1 lb Guld	C:a 810 Arogno	Två bönder med fruar, ålder ej angivits
408 g	37 g	20 s Guld	822 Lyons, Frankrike	Billigare slavpris
612 g	31 g	30 s AR	822, Lyons, Frankrike	Dyrare slavpris
630 g	90 g	20 n	911 Konstantinopel	Kristna sålda av vikingar
892,5 g	127,5 g	30 dinarer	969 Bysans	Manlig bysantisk slav
595 g	85 g	20 dinarer	969 Bysans	Bysantisk slavinna
446,25 g	63,75 g	15 dinarer	969 Bysans	Bysantisk tonårsslav
1275 g	127,5 g	30 dinarer	Sent 600-tal Egypten	Manlig slav
2376 g	237,6 g	800 dirhams	C:a 750 Irak	Ung flicka
594 g	59,4 g	200 dinarer	Sent 700-tal Irak	Manlig slav
6375 g	637,5 g	150 dinarer	Sent 700-tal Irak	Vacker flicka
2125 g	212,5 g	50 dinarer eller mera	Före 804 Irak	Manlig slav
1275 g	127,5 g	30 dinarer	Tidigt 800-tal Irak	Manlig slav
1306,8 g	131 g	440 dirhams	Tidigt 800-tal Sidjistan	Billigare manlig slav
1633,5 g	163 g	550 dirhams	Tidigt 800-tal Sidjistan	Dyrare manlig slav

200-240 får; en absolut enorm köbekraft.

I 1750'erne köptes en mandsslave på Guineakysten för 96 rigsdaler (Christiansborg priscourant) og solgtes på torvet i Charlotte Amalie, St. Thomas för 3-400 rigsdaler. En slavinde med 3-4 børn indbragte op mod 800 rigsdaler. Tabsprocenten under transporten var på dette tidspunkt ca. 16%, hvortil kom driftsudgifter til skib og besætning, samt kost til slaverne under transporten.

Efter McCormick 2001 sid 757.

Det äldsta traktat om slavar från Venedig är från 840 e.Kr. Venedig förpliktar sig i detta att inte medvetet köpa, sälja eller transportera kristna slavar till utländskt slaveri så länge dessa var Lothards undersåtar. Varje slavhandlare som bröt mot detta skulle utlämnas till frankerna. Tydligt rör det sig om utländska slavhandlare som öppnat marknad i Venedig.

Dogerna i Venedig upptäckte att några venetianare hade köpt slavar av "pirater och banditer" år 876.

LITTERATUR:

- Caesar, Caius Julius: *Det galliska kriget*, översättning Åke Frith 1963
Löfving, Carl: *Vid nordliga leden-Västsverige för tusen år sedan*, Göteborg 2007
Lund, Niels Ottar og Wulfstan; *to rejsebeskrivelser fra vikingetiden*. Roskilde 1983
Rafn, CC: *Færeyinga saga eller Færøboernes historie*, København 1832
Rimbert: *Ansgars levnad / [med historisk inl. av Nils Ahnlund]; [övers. av Gunnar Rudberg] 1965. - [Ny utg.] Tacitus, Cornelius: Germania*, översatt av Per Persson 1923
Öhrman, Roger: *Vägen till Gotlands historia*, Uddevalla 1994

Fotevikens museum är en kulturhistorisk satsning i Vellinge Kommun. Verksamheten bedrivs i form av en stiftelse. Huvudämne är marin arkeologisk forskning samt experimentell arkeologi inom hantverk, hus- och båtbygge med koncentration på vikinga- och medeltid.

Vikingastaden vid Foteviken är en mötesplats för vikingar från hela Europa. Det ligger vid stranden på halvön Hammarsnäs, längst ner på Sveriges sydvästra spets. Miljöerna innanför ringvallen består av hus från sen vikingatid. Här möter man smeden, husmor, garvaren, båt- och husbyggaren, keramikern, träsnidaren och bronsgjutaren. I vävstugan är man i full gång med att bearbeta den egna ulln med kardning, tovning, spinning, färgning och vävning.

Vikingastaden är en stor del av Fotevikens Museums pedagogiska och levandegörande kulturhistoriesatsning.

Den utåtriktade verksamheten vänder sig både mot skolorna och de besökande turisterna.

Genom vikingastadens miljöer och hantverksproduktion kan såväl barn som vuxna få ta del av livet i ett samhälle från sen vikingatid. En omfattande IT-verksamhet med produktion av CD-rom, video, hemsidor och trycksaker visar på museets framsynthet när det gäller spridande av kulturhistorisk information med hjälp av ny teknik.

På Fotevikens museum läggs stor vikt vid att bevara och åter skapa hantverket från medel- och vikingatiden.

I form av kurser behandlas olika tekniker som bronsgjutning, garvning, keramiktillverkning, läderarbeten, korgflätning m.m. Utlärandet baseras på gamla beprövade metoder.

Detta häfte är en del i en serie med korta fakta om vikingatiden.

museum@foteviken.se

Här kan du boka guidningar och få offerter på olika arrangemang, beställa broschyrer etc.

Fotevikens Museum

Fotevikens Museum
Museivägen 24, 23691 Höllviken

Tel: +46(0)40-330807

Fax: +46(0)40-330819

museum@foteviken.se

www.foteviken.se

AmaProf

Europeiska jordbruksfonden för
landsbygdsutveckling: Europa
investerar i landsbygdsområden